

Francesco CAVALLI (1602-1672):
Scena di Medea

MEDEA

Dell'antro magico
stridenti cardini,
il varco apritemi,
e fra le tenebre
del negro ospizio
lassate me.

Su l'ara orribile
del lago stigio
i fochi splendono,
e su ne mandino
fumi che turbino
la luce al sol.

MEDEA

Dall'abbruciate glebe
gran monarca dell'ombre intento ascoltami,

e se i dardi d'Amor già mai ti punsero,

adempi, o re dei sotterranei popoli,
l'amoroso desio che 'l cor mi stimola,
e tutto Averno alla bell'opra uniscasi:
i mostri formidabili,
del bel vello di Frisso
sentinelle feroci infaticabili,
per potenza d'abisso
si rendono a Giasone oggi domabili.

MEDEA

Dall'arsa Dite
quante portate
serpi alla fronte,
furie, venite,
e di Pluto gli imperii a me svelate.

Già questa verga io scoto,
già percoto
il suol col piè;
orridi demoni,
spiriti d'Erebo,
volate a me.

Così indarno vi chiamo?
Quai strepiti,
quai sibili
non lascian penetrar nel cieco baratro
le mie voci terribili?
Dalla sabbia di Cocito

Francesco CAVALLI (1602-1672):
Scena di Medea

MÉDEIA

A varázslatos barlangnak,
ti, nyikorgó vasak,
nyissátok meg kapuját előttem,
és az éjsötét menedékhely
homályába
engedjétek be engem.

A Sztüx tavának
rettenetes oltárán
gyulladjanak fel a tüzek,
és küldjenek onnan
oly füstöt, mely eltakarja
a Nap fényét.

MÉDEIA

A felégetett földekről,
árnyak hatalmas fejedelme, figyelmesen
hallgass,
és bár a Szerelem nyilai téged sosem sebeztek
meg,
teljesítsd, ó földalatti népek királya,
szerelmes vágyamat, mely szívemet bántja,
és az egész Alvilág egyesüljön a nagy műben:
a rémisztő szörnyeket,
Phrixosz szépséges gyapjának
vad, fáradhatatlan őrzőit,
a mélység ereje által
ma Iaszón képes lesz megszelídíteni.

MÉDEIA

Az égő Hádészből
(mily sok kígyót
viseltek homlokotokon)
jöjjetek, fúriák,
fedjétek fel nekem Plútó birodalmát.

Már rázom korbácsomat,
már megremeg
lábamtól a föld;
rémisztő démonok,
Erebosz szellemei,
szálljatok hozzám.

Hát hiába szólítalak benneteket?
Mily morajlás,
mily sziszegés
nem engedi behatolni a vak szakadékba
rémisztő hangjaimat?

tutta rabbia qua v'invito,
al mio soglio
qua vi voglio.

A che si tarda più?
Numi tartarei, su, su, su, su.

CORO

Le mura si squarcino,
le pietre si spezzino,
le moli si franghino,
vacillino, cadano,
e tosto si penetri
ove Medea si sta.

A Kokütoz homokjából
haraggal telten hívlak magamhoz,
trónom előtt
akarlak látni benneteket.

Miért késlekedtek még?
Tartarosz szellemei, rajta hát, rajta hát!

KÓRUS

Repedjenek meg a falak,
Törjenek szét a kövek,
omoljanak le a hegyek,
remegjenek meg, hulljanak le,
és sietve szálljunk oda,
ahová Médeia kívánja.

Horváth Csaba nyersfordítása